

Gudstjeneste søndag d. 28. august 2011.

Tema: Bøn i ringhjørnet, - del 2.

Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for. Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham! Matt. 7; 7 -11

Indledning

Jeg vil i dag fortsætte med temaet "Bøn i ringhjørnet".

Men først vil jeg dele et par tanker om det kommende år i København Vineyard.

Hvert forår forsøger vi som lederteam gennem bøn og samtale - også ud fra de mange samtaler generelt her i KV - at definere nogle særlige indsatsområder for det kommende år, frem til sommeren 2012.

Visionen er som altid at vi ønsker at inkludere, inspirere og involvere mennesker.

Det ændrer vi aldrig på!

Men indsatsområderne/fokusområder bygger ligesom ovenpå dette.

Fokus frem til sommeren 2012, 2 fokusområder:

Kirke - for hele familien:

Vi ønsker at være en kirke, hvor den lille familie trives i den store kirkefamilie, at både voksne og børn kan vokse i troen på Gud.

Vi har igen valgt at sætte dette fokus øverst på dagsordenen.

Flere ændringer i Børnekirken, nye initiativer for familien (Far, mor, børn – og Gud temaaftener, Familiebackup – forklar. Dertil kommer loigstik – Nyvej et bedre sted at være for de mange familier).

Kirke - tættere på

Vi søger at være et fællesskab, der ikke har nok i sig selv, men vil tættere på vores medmennesker og vores by!

I foråret viste en undersøgelse hos os at vi er rigtig glade for gudstjenesterne.

Når vi inviterer venner med får de som regel en spændende og god oplevelse, - og de fleste mener endda at gudstjenesten også er helt relevant og imødekommende for ikke-kirkevante.

Men (!) undersøgelsen viste også at vi slet ikke inviterer så mange nye med,

som vi egentlig gerne ville.

Det vil vi gerne forsøge at lave om på ved at fokusere på at komme tættere på mennesker omkring os.

Vi vil helt enkelt gerne opmuntre hinanden til at invitere andre flere med til NG og gudstjenester.

Temaet for sept. og okt. kommer derfor til at hedde "En verden til forskel".

Temaet for Kirkeweekenden bliver "Tættere på".

Dertil kommer forskellige events, som der oplagt for at invitere andre med til.

Som en rød tråd igennem alt hvad vi foretager vil vi fortsat gøre en ekstra indsats for at inkludere, inspirere og involvere. (At inkludere bør være kirkernes adelsmærke.)

Bøn i ringhjørnet

Vil fortsætte teamet fra sidste søndag, - talen ligger på nettet, hvor du også kan finde et NG- oplæg.

Læs tekst.

Med bøn fra ringhjørnet tænker jeg på de situationer hvor jeg kun beder når der ikke er andre udveje tilbage.

Jeg lever nogle gange som en jaget bokser som løber undvigende rundt i ringen.

I stedet for at bede med tro og håb.

Jeg kalder det for ringhjørne-bøn: Når livet presser mig ud i ringhjørnet og jeg kun beder under pres.

Hvis ikke du lærte det i tandlægestolen så skal livet nok lære dig det senere hen.

Ringhjørnebønner er en helt naturlig del af livet.

Vi beder dem fordi vi ikke lade være, - og når vi skal være helt ærlige, så beder vi dem endda ind imellem uden virkelig at tro på dem.

Der er ikke noget galt med at bede under pres.

Men Jesus opmuntrer os **også** til at stille os ud mit på gulvet og bede langt mere offensive bønner, bønner præget af tro og håb.

Gode gaver?

Min første ringhjørnebøn starter faktisk allerede inden jeg havnede i tandlægestolen, nemlig på vej derhen: "Gode Gud, jeg beder om at jeg ikke må have huller!"

Et eksempel på, at ringhjørne-bøn er et instinktivt råb til Gud når der opstår et problem.

Når vores barn er sygt, når vi skal yde en ekstraordinær indsats, når vi er

bange, - så beder vi "Gud, hjælp mig!"

Feltpræsterne påpeger altid at der ikke findes ateister i en skyttegrav!!

De fleste ringhjørnebønner falder inden for 2 kategorier.

Den første om småsager – små-trivielle bønner som ofte kredser om os selv og vores egne behov.

Den anden kategori handler om problemer.

Begge kategorier har sin berettigelse, men jeg vil gerne fokusere på den sidste kategori, bøn for de helt store problemstillinger vi ikke kan undgå at støde på gennem livet.

Fordi jeg tror vi kæmper med nogle grundlæggende spørgsmål om bønnens betydning.

Vi kæmper med at holde rette fokus.

På den ene side hører vi at Gud bryder sig om alle detaljerne i vores liv.

Jesus sammenligner sig Gud med en far, som er langt mere kærlig og omsorgsfuld end en jordisk far: "Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk? Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham!"

Matt. 7; 7 -11

Jesus siger det fordi han ved vi kæmper med at forstå Guds detaljerede og kærlige interesse for os.

Men vi har et problem!

For hvis det er sandt at Gud virkelig bryder sig om detaljerne i vores liv og fylder vores liv med gode gaver, når vi beder til ham, hvad skal vi da mene om massakren på Uøya?

Hvad er det for en Gud, der går op i de små detaljer i vores liv, men er tøvende med at gribe ind når vores planet virkelig rammes af et kaotisk mørke?

"Hvis Gud kan påvirke tingenes forløb, da er en Gud som er villig til at helbrede forkølelser og sørge for parkeringspladser men uvillig til at forhindre Auschwitz og Hiroshima moralsk frastødende. Eftersom Auschwitz og Hiroshima har fundet sted må man konkludere at Gud ikke kan påvirke det som sker på jorden, eller har som vane aldrig at gøre det." (Ukendt filosof).

Gud må være moralsk frastødende og ligeglad.

En fængslet skrev: **"Biblen siger tydeligt at Gud våger over hele sin skabning, men bekymrer han sig overhovedet om vores banale hverdagsliv i sådan en udstrækning at han griber ind? Eller er hans løfter om hjælp i stedet rettet mod vores åndelige jeg, så at de hjælper os med at håndtere det som sker, men ikke selve hændelsesforløbet?"**

EX: En dreng på 12 (Sierra Leone) havde oplevet at soldater havde skudt hans forældre for øjnene af ham. De havde derefter tvunget ham til at se på sine forældres mishandlede lig og grine af dem, - ellers ville han også selv blive slået ihjel.

Hvordan mon han skal forstå Guds gode gaver?

"Gode gaver? Hvad snakker du om?"

Ikke underligt at vi nogle gange tænker om det overhovedet giver mening at bede!

Vi er ikke alene om det.

Teologerne har vredet armen om på spørgsmålene fra tidernes morgen.

Mennesket har siden Paradisets Have kæmpet med spørgsmålet om på den ene side Guds godhed og på den anden side Guds manglende indgriben i vores liv.

Hvor god er lige Guds godhed, når Gud ikke griber ind?

For den gode Gud sidder jo med hænderne i skødet.

Svaret forbliver et mysterium.

Men alligevel beder vi – fordi Jesus bad.

Og det er et vigtigt point for mig personligt.

Jesus gik til synagogen og bad, - sædvanen indebar at man gik til "bønnehuset" 3 gange om dagen.

Jesus valgte at være alene i bøn, 5 gange nævner evangelierne at han gik for sig selv og bad.

Jesus valgte at bede når han stod overfor svære udfordringer.

Da han blev fristet i ørkenen bad han intensivt, fastede og mediterede.

Overfor afgørende hændelser vendte Jesus sig altid mod faderen i bøn.

Han bad højt da mødet med døden nærmede sig, "I sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden."

Jeg kan faktisk genkende mine bønner i Jesu bønner.

Han bad akkurat som jeg ofte beder: "Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger få forbi mig", (Matt, 26; 39) samme bøn i alt 3 gange.

"Kære Gud! Lad mig slippe for det og det!"

Jesus ved præcis hvordan det føles ikke at få svar på sine bønner.

I Heb: "Mens han levede på jorden, opsendte han, under høje råb og tårer, bønner og anrøbelser til ham, som kunne frelse ham fra døden..." Heb. 5; 7.

Personligt har jeg efterhånden måtte affinde mig med at der er ting som jeg aldrig vil forstå eller få svar på.

Overfor de store eksistentielle spørgsmål bliver jeg på en eller anden måde nødt til at holde våbenhvile og i stedet tage ved lære af Jesu eksempel.

Som soldaten i skyttegravene må jeg blot bede.

Livet kan nogle gange minde meget mere om en skyttegrav end fx programmet med smagsdommerne på DR2 – med alle deres sofistikerede analyserende og detaljerede meninger om en aktuel bog, film eller teater.

Nogle lever livet i en skyttegrav, andre lever livet som en slags smagsdommere fra et TV-program.

Mange finder det virkeligt spændende at være smagsdommer, jeg finder det virkeligt hjælpeløst i forhold til tilværelsens store uløste spørgsmål.

Smagsdommerens form for analyserende tilgang til livets store eksistentielle problemstillinger hjælper mig ikke med at finde svar.

Eksempelvis fortæller psykologien os at angst for døden er virkelig vanskelig at helbrede.

Nogle lever desværre hele deres liv i skyggen af deres dødsangst, - og på trods af at de bruger al deres daglige energi på at forholde sig til døden, løser det ikke deres problem.

Angsten forsvinder ikke af den grund, næsten tværtimod.

For nogle bliver angsten aldrig løst – de føler ikke at de har noget valg, og har det sikkert heller ikke.

Jeg kan ikke fortælle dig hvad du skal gøre, men for min egen del beder jeg om Guds nåde til helt enkelt at trykke på pause-knappen.

At indlede en våbenhvile fra de store problemstillinger jeg alligevel aldrig får svar på i dette liv.

Alternativet for mig er at lade alt i mit liv tage farve af en bestemt problemstilling er skræmmende – og det forsøger jeg at modsætte mig ved at bede om Guds nåde.

”Vær nådig Gud, du kender svaret, du alene ved hvorfor, bedøv mine smerter, lad mig i stedet se ind i dine øjne, hold mit blik fast.”

Du tænker måske: ”Det er for passivt og fortrængende, Flemming!”

Nej, for mig handler det om rette fokus!!

Krig, sult, ondskab skal ikke fortrænges.

Det skal vi helt klart imødegå med kærlighed, tilgivelse og forsoning.

Men det skal flyttes fra vores centrale synsfelt til vores perifere synsfelt.

Guds gode gaver, Guds overstrømmende kærlighed skal være i det centrale synsfelt, alle dæmonerne skal flyttes over i det perifere synsfelt.

Vi fortrænger ikke denne verdens dæmoner.

Men efter Jesu instruktion indplacerer vi dem i det perifere synsfelt.

Gang på gang opfordrer Jesus os til ikke lade os skræmme, men i stedet fokusere på kærligheden:

”I skal høre rygter om krigslarm og rygter om krig. Se til, at I ikke lader jer skræmme!... Og fordi lovløsheden tager overhånd, skal kærligheden blive kold

hos de fleste." Matt. 24.

Jeg taler ikke om at fortrænge, men om at fokusere.

Stor forskel!!

EX: Mens jeg forberedte mig kom Mads tidligt hjem, fik lov at få 20 kr. af hans i alt møjsommeligt opsparede 45 kr.

Han tog sin ruller ned i byen for at købe en slushice til 10 kr.

Da han kom hjem fortalte han at han havde givet den anden 10'er til en hjemløs tigger.

Det rørte mig dybt, ingen havde bedt ham om det, og jeg ved hvordan han dagen før havde knoklet med at slå græs for at tjene denne 20'er.

Selvom det er en meget lille ting, var det for mig som far en stor ting, - og som får mig til at tro på kærligheden er værd at fokusere på frem for ondskab og forvirring.

Vil aldrig glemme hvad han gjorde.

Når tvivl og frygt sniger sig ind på os, og vi undrer os over om at bønner er ikke bare er en hellig selvterapi, kan vi tænke på, at Jesus i hvem alt på denne jord blev skabt selv mødte alle svære situationer med bøn.

Han bad med forventning om at det faktisk gjorde en forskel.

Modsat, at diskvalificere bønner er det som at anse Jesus for at have faret vild.

"Jesus klamrede sig til bønner som en livline fordi den gav ham vejledning og kraft så at han kunne genkende og udføre Guds vilje. For at bevare troen på "den virkelige verden" som han kom fra, for at give næring til mindet om det evige lys, var han ind imellem tvunget til at kæmpe natten igennem eller stå op ved solopgang." Philip Yancey

Ligesom Jesus fyldte himlen med bønner, således skal også du og jeg.

Han tilretteviser endda alle, som mener at ønskebønner er primitive.

"Bed så skal I få!!" sagde Jesus.

Han ønsker inderligt at give gode gaver til alle dem, der beder til ham.

Men samtidig med at han direkte og uden omsvøb opfordrer os til at bede bønner om gode gaver, kender Jesus til smerten over ikke at få svar.

Jesus gav Gud et ansigt, et ansigt i tårer.

Han ved hvor ondt det gør i dit hjerte når dine nærmeste ikke bliver raske.

Når du fx ikke selv er blevet helbredt for depression eller har fundet den rigtige at dele livet med.

Vi må respektere at Gud nogle gange er tilbageholdende.

Måske det kan være til opmuntring for dig at biblen er fyldt med ubesvarede bønner. Som allerede nævnt blev Jesus selv ikke fritaget for døden.

Hverken jeg eller nogen anden kan love at bønner løser alle problemer og

fjerne vores lidelser.

Fra ringhjørnet beder vi om at Gud må komme ovenfra og løse problemet, hvad det så end måtte dreje sig om..

Men Gud har det meget mere med at komme nedefra!

Samme mønster som Jesus underkastede sig da han levede på jorden.

Guds oprindelige respekt for menneskets frihed til at vælge kobede os ud fra Guds oprindelige styre med verden, og nu raserer kaos altid et eller andet sted på jorden.

Mens tingene indtil videre og tilsyneladende går sin gang, kommer Gud nedefra, vandrer med os, beder med os, græder med os, håber med os, og dør med os.

På et personligt plan har Gud også selv betalt prisen for at lade verden gøre hvad den ville.

Og redningen kommer i Jesus til os, ikke ved at han undveg lidelsen med ved at han gik igennem den.

Han har gennem bøn givet os en kraft som strækker sig længere end vores forstand og som ikke alene kan udholde mødet med ondskaben og men også fra tid til anden forvandle den.

Så på samme måde som Jesus – når vi møder ondskaben - bruger vi samme taktik: Vi beder til faderen!

Fyldes vi med forvirring over alle de ubesvarede spørgsmål opmuntrer Jesus os til at bruge samme taktik: Vi beder til faderen.

Jesu opmuntring er ikke til at tage fejl af.

Han opmuntrede os til at ikke at lade os skræmme af mørket, men fokusere.

Som dødsdømte på vej mod skafottet fanger Jesus vores blik og fastholder det: "Fokusér på Guds gode gaver. Fokusér! Kig ikke til siden!"

Jesus vil indtage pladsen i dit centrale synsfelt, mens skafottet placeres i det perifere felt.

Jesus siger tydeligt: TRO på en Fader der giver "gode gaver til dem, der beder ham".

Det virker til at Paulus var nået frem til samme konklusion: "Vi ved, at alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud,..." Rom. 8; 28.

Eller: "Hvad er der mere at sige? Er Gud for os, hvem kan da være imod os?" Rom. 8; 31.

Sådan udtaler sig kun det menneske, som har Gud i sit centrale synsfelt.

Min opmuntring er: Giv ikke op – fokuser på at bede og overlad bønnensvarene til Gud.

Fokusér mere på at stride i bøn og fokuser mindre på dit krav om at få svar.

Jesus afviger ikke fra Guds omsorg: Gud giver gode gaver til dem, der beder

ham

Han ønsker at troen på Guds god gaver, Guds detaljerede og kærlige interesse, skal vinde over vores frygt og alt det vi ikke forstår i og omkring os.

Nadveren er endnu et eksempel på Gud ønsker at tage plads i vores centrale synsfelt.

I det centrale synsfelt bør vi have Jesu offer og Jesu genkomst.

»Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!«

Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!«